

ΕΠΑΝΑΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΜΕΤΑ 60 ΕΤΗ ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΝΑΖΑΡΕΤ

Ἡ κώμη Μααλούλ εὐρίσκετο εἰς ἀπόστασιν 20 λεπτῶν αὐτοκινητικῶς δυτικῶς τῆς πόλεως τῆς Ναζαρέτ. Ἦτο μία ἀπό τὰς κώμας, τὰς ὁποίας ἐγκατέλειψαν οἱ Παλαιστίνιοι κάτοικοι αὐτῶν μέ τήν ἵδρυσιν τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ, κατὰ τό ἔτος 1948. Μεταξύ τῶν κατοίκων αὐτῆς σημαντικὴν θέσιν εἶχον οἱ Ὀρθόδοξοι ἀραβόφωνοι Χριστιανοί, οἱ λεγόμενοι Ρωμηοί -«Ρούμ Ὀρτοντόξ», περὶ τοὺς πεντακοσίους. Ἡ Ἐκκλησία αὐτῶν ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου καὶ τὸν Προφήτην Ἠλίαν τὸν Θεοσβίτην. Ταύτην ἐγκατέλειψαν ὑπὸ τό κράτος καὶ τὴν πίεσιν τῶν τότε περιστάσεων. Αὕτη εὐρίσκεται εἰς πευκόφυτον περιοχὴν, περιφραγμένην κύκλῳ ὑπὸ Ἰσραηλινῆς στρατιωτικῆς βάσεως.

Μετά πάροδον ἑξηκονταετίας, 1948-2008, κατέστη δυνατόν εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου τοῦ Γ', τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καὶ τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Ὁρους Θαβώρ Ἀρχιμανδρίτου Ἰλαρίωνος, νά διεκδικήσῃ τὴν ἐπαναλειτούργειαν τῆς Ἐκκλησίας ταύτης. Ὁ Μακαριώτατος ἀνέθεσεν εἰς εἰδικόν Τουρκολόγον καὶ προσεκόμισεν Αὐτῷ ἐκ τοῦ Κτηματολογίου τοὺς τίτλους ἰδιοκτησίας τοῦ Πατριαρχείου. Ὁ Μητροπολίτης Ναζαρέτ συνειργάσθη μετὰ τῶν Ἰσραηλινῶν Στρατιωτικῶν Τοπικῶν Ἀρχῶν διὰ τὴν ἐλευθέραν πρόσβασιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν τέλεσιν θ. Λειτουργίας. Ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Θαβώρ Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰλαρίων ἠὺτρέπισε τὸν Νάόν, ἐσοβάτισε καὶ ἀσβέστωσε αὐτόν, ὅσον ἦτο δυνατόν, ἔφερε τὰ ἀπαραίτητα ἱερά σκεύη διὰ τὴν θ. Λειτουργίαν καὶ τὰ καθίσματα διὰ τοὺς πιστοὺς καὶ ὅ,τι ἄλλο ἦτο ἀπαραίτητον.

Οὕτω τὰ πάντα ἦσαν ἤδη ἔτοιμα, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ, διὰ τὴν τέλεσιν τῆς πρώτης θ. Λειτουργίας μετὰ ἑξηκονταετίαν. Διὰ ταύτην προσῆλθεν ἐξ Ἱεροσολύμων ἡ Α.Θ. Μακαριότης, ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετὰ μικράν στάσιν εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ναζαρέτ, τὴν πρωΐαν τῆς 19^{ης} Ἰουλίου 2009 / 1^{ης} Αὐγούστου. Ταύτης προεξῆρξεν ὁ Μακαριώτατος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἱερωτάτων Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καὶ Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Θαβώρ Ἀρχιμανδρίτου Ἰλαρίωνος, τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κανᾶ Ἀρχιμανδρίτου Δοσιθέου, ἱερέων τῆς Ναζαρέτ καὶ τῆς περιοχῆς Ἀκκρης καὶ συμμετεχόντων ἐν κατανύξει Ὀρθοδόξων πιστῶν ἐκ Ναζαρέτ καὶ τῶν περιχώρων, περὶ τοὺς διακοσίους καὶ πλέον, πολλοὶ τῶν ὁποίων προσῆλθον, ἵνα ἴδουν τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς ἢ τοὺς τάφους τῶν γονέων καὶ τῶν πάππων αὐτῶν ἐν τῷ παρακειμένῳ κοιμητηρίῳ. Ἡ χορωδία τῆς Ναζαρέτ ἔψαλε κατανυκτικῶς, βυζαντινῷ τῷ ὕφει.

Ὅντως ἦτο συγκινητικὴ ἡ Λειτουργία αὕτη εἰς τὸν λίαν ἀξιόλογον ἀρχιτεκτονικῶς τοῦτον ναόν, περιεζωσμένον ὑπὸ στερεωτικῶν ἀντηρίδων, ἄνευ σοβάδων ἐπὶ τῆς ὀροφῆς, ἄνευ παραθυροφύλλων εἰς τὰ παράθυρα, μετ' ἀγριαδῶν, ἔτι καὶ πεύκων καὶ σπάρτων φύσει ἐμπεφυτευμένων ἐπὶ τῆς στέγης, ἠὺτρεπισμένον ὅμως μετ' εὐτρεπείας διὰ τὴν σεμνὴν ταύτην λειτουργίαν.

Ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον εἰς τούς πιστούς περί τοῦ Προφήτου Ἡλίου ὡς τοῦ Προφήτου τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ, τοῦ προσευξαμένου τῷ θεῷ νά μὴν βρέξῃ καί οὐκ ἔβρεξε καί πάλιν νά βρέξῃ καί ἔβρεξε, τοῦ καταβιβάσαντος ἐξ οὐρανοῦ καί κατακαύσαντος τά ξύλα καί τάς πέτρας τοῦ θυσιαστηρίου εἰς τό Καρμήλιον ὄρος, τοῦ κατασφάξαντος τούς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης, τοῦ ἀναστήσαντος τόν υἱόν τῆς χήρας εἰς Σάρεπτα τῆς Σιδῶνος, τοῦ «δευτέρου Προδρόμου τῆς παρουσίας Χριστοῦ», ὡς γράφει ὁ ὑμνωδός εἰς τό ἀπολυτίκιον αὐτοῦ, τοῦ λαλοῦντος τά μαρτύρια τοῦ θεοῦ ἐναντίον βασιλέων καί οὐκ αἰσχυνομένου· ἐπίσης, τῆς διαχρονικῆς καί ὑπερεθνικῆς προσωπικότητος, ἥντινα σέβονται καί ὁπαδοί ἄλλων θρησκειῶν πρός τῇ χριστιανικῇ. «Ἡ προσωπικότης αὕτη», εἶπεν ὁ Μακαριώτατος, «καί συνεκέντρωσεν ὅλους ἡμᾶς τήν ἡμέραν ταύτην πρός τιμὴν τῆς μνήμης αὐτοῦ εἰς τόν παλαιόν καί τετιμημένον ναόν αὐτοῦ, ἡμιερείπωμένον λόγῳ τῶν περιστάσεων, διαπεφυλαγμένον ὅμως τῇ θεῇ χάριτι καί παραδοθέντα τῷ Πατριαρχεῖῳ πάλιν εἰς συντήρησιν καί ἐπαναλειτουργίαν, χάρις εἰς τήν καλήν θέλησιν τῶν πέριξ αὐτοῦ Ἰσραηλινῶν Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν καί τήν ἀγάπην τῶν ἀγαπώντων τήν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου τοῦ θεοῦ, Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί ἡγουμένου τῆς Μονῆς Θαβώρ Ἀρχιμανδρίτου Ἰλαρίωνος».

«Ἐπὶ πᾶσι τούτοις», κατέληξεν ὁ Μακαριώτατος, «ἅς εὐχαριστήσωμεν τόν θεόν καί ἅς τιμήσωμεν τόν προφήτην Ἡλίαν καί ἅς παρακαλέσωμεν αὐτόν νά πρεσβεύῃ ὑπὲρ βοηθείας ἡμῶν ἐν παντί καί ἐν τῇ προσπάθειά τῆς ἀποτελειώσεως τῆς συντηρήσεως τοῦ Ναοῦ τούτου».

Πολλοί τῶν πιστῶν προσῆλθον εἰς τήν θ. Κοινωνίαν, πάντες δέ ἡσπάσθησαν τήν χεῖρα τοῦ Μακαριωτάτου καί ἔλαβον παρ' Αὐτοῦ ἀντίδωρον καί εἰκόνας τοῦ Προφήτου Ἡλίου. Μετά τήν ἀπόλυσιν ἠκολούθησε δεξίωσις διὰ πάντας εἰς τόν ὑπαίθριον προαύλειον χῶρον κάτωθι τῶν πανυψηλῶν πεύκων.

Μετά ταῦτα ὁ Ἅγιος Ναζαρέτ παρέθεσε εἰς τήν Μητρόπολιν Ναζαρέτ τῷ Μακαριωτάτῳ, τῇ συνοδείᾳ Αὐτοῦ, τῷ Κοινοτικῷ Συμβουλίῳ Ναζαρέτ καί τοῖς ἱερεῦσι πλουσίαν τράπεζαν.

Εἰς ταύτην, προσκεκλημένος ὢν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς, κ. Ζαρζούρα, ἠὺχαρίστησε τόν Μακαριώτατον διὰ τήν πρωτοβουλίαν ταύτην εἰς Μααλούλ, ὑποδεικνύουσαν τήν ὁδόν καί διὰ τήν διαφύλαξιν ἄλλων περιουσιῶν τοῦ Πατριαρχείου καί δηλοῦσαν τήν σχέσιν τοῦ ποιμνίου μετὰ τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ἡγεσίας, διακρινομένης ἐπὶ διαφανείᾳ καί ἀνευ τῆς ὁποίας ἡγεσίας «ἡμεῖς ὡς ποίμνιον», ὡς ἐτόνισεν, «δέν δυνάμεθα νά ὑπάρξωμεν».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder